

... reholnou sestrou z Kongregácie školských sestier sv. Františka, editorkou webovej stránky zasvatenyzivot.sk a kvrps.sk, blogerkou. Rozhovor publikovaný v časopise Naša Žilinská diecéza 4/2021.

Kam chodíš na nedeľnú omšu a nad čím uvažuješ keď z nej odchádzaš?

Začnem tým, že chodím. Nechcem tým vyprovokovať závišť u nikoho, komu sa dá ísť najďalej k televíznej obrazovke alebo monitoru. Je to výnimočná situácia, že chodím na jedno jediné miesto na svätú omšu a to doma, do našej kaplnky. Čiže ani pri odchode „domov“ zo svätej omše sa nestíham príliš zamýšľať, lebo stačí pár krokov a riešim, čo si dám na raňajky a podobne. Nikdy som nebola ten typ, pre koho by kľúčovým momentom a rozhodujúcou časťou bola kázeň a nejaké ďalšie veľké uvažovania o tom, čo kňaz počas svätej omše povedal. Skôr si uvedomujem počas svätej omše stále častejšie, že toto je tá najdôležitejšia časť dňa. Nič dôležitejšie sa už dnes nestane (aj keď sa niekedy dejú veci!)

Predtým, než si prišla do Žiliny si strávila istý čas na území Spišskej diecézy. Aký máš z našej diecézy dojem? Čo ťa tu zaujalo, prekvapilo, či zarazilo?

Roky vedome pracujem na tom, aby som neporovnávala a celkom som sa už v tom vycvičila. Preto ani prechod z diecézy do diecézy neprežívam špeciálne. Táto diecéza sa ešte stále akoby nesie na pleciach obrov. Je ešte vždy novučká a preto to tu ešte stále vonia novotou. Ako tí najmladší medzi deťmi si môžu dovoliť ísť tam, kam to starším nebolo dovolené. Toto je jej výhodou, keďže sa narodila do digitálnej doby.

Keď som sa bol ešte v januári testovať na COVID-19, stretol som ťa ako dobrovoľníčku na testovacom mieste ZŠ Hollého v Žiline. Aká to bola skúsenosť? Zažila si tam niečo povzbudzujúce?

Juúj, to bolo milé! V tých kozmonautských odevoch nás je ťažko rozoznať a my sme zvyčajne prví, ktorí sme sa prihovárali našim známym, ktorí na tie miesta prišli. Viac som toho zažila za tri dni pri celoplošnom testovaní v novembri 2020 v Novej synagóge. Táto dobrovoľnícka pomoc v januári bola... no povedzme si to rovno, tak trochu zbytočná. Všetci mali jasne zadefinovanú prácu, len ja, čo som tam bola ako dobrovoľník, som si ju vyrábala. Smeti zo stolíka odniesť do koša, voľačo priniesť či odniesť. Keď som zvažovala, či ma tam treba aj na druhý deň, niekoľkí z tímu povedali, že áno, že mám prísť, aby som ich znova zabávala. Tak ja neviem, asi som tam nebola zbytočne 😊. Keď ich stretávam pri testovaniach na iných miestach, aspoň tých 15 čakacích minút pokračujem v tom, čo som nedokončila. Byť v tíme ako reholná sestra - to je vždy obojstranne povzbudzujúce. Z tej soboty na ZŠ Hollého mi ostala v ušiach otázka mestského policajta, ktorý hneď ráno povedal: „Aj som rozmýšľal, že kto toto príde robiť zadarmo!“ Na čo som mu odpovedala: „No ja!“ Po toľkých testovaniach už tímy aj testovaní vedia, čo majú robiť, takže dobrovoľníka, ktorý ich zabáva, keď prichádza útlm, nebolo až tak veľmi treba. Ale číslo na mňa majú a už mi aj volali, či ešte môžem niekedy prísť. Keď dajú termín, rada príbehnem.

A vlastne! Ešte mi napadá jedna vec. Bábovka. Keďže pre mňa roboty nebolo, v nedeľu som si urobila iný program, no nedalo mi a zavolať som jednému z tímu, že ako bolo. Hneď mi zvestoval, že ma tam niekto hľadal. Niekoľko, kto sestru Františke priniesol bábovku. Zjedli ju aj bezo mňa a isto v dobrom spomínali.

Ako prežívaš Velkú Noc? Čo pre teba každoročný príchod týchto sviatkov znamená? Máš nejakú stálu duchovnú atmosféru, ktorú počas každej Velkej Noci prežívaš alebo sa necháš prevkapiť a zasiahnúť na liturgii, podľa aktuálnej dispozície?

Liturgické spevy. Cez tie vždy Boh zarezonuje v mojom srdci. V pár riadkoch a notách si ma Boh nájde a ukáže o čom tie sviatky vlastne sú, čo je v strede, čo je pre náš vzťah dôležité, čo si mám lepšie všimnúť.

Pane, ty mi chceš umývať nohy?

Hľa, drevo kríža.

Ubi caritas et amor.

Toto je noc...

Alef. Bet. Dalet.

Píšem spontánne a už ich aj počujem. Týmito spevmi Boh každoročne priťahuje moju pozornosť.

Keby prišiel do našej diecézy pápež a mala by si navrhnúť nejaké body jeho programu, čo by to bolo?

Kolkí ste sa práve usmiali? Kto ma za posledný rok aspoň trošku spoznal, vie úplne presne na čom frčím a kde v tejto diecéze zaparkovalo moje srdce. Straník. A prechádzky, počas ktorých sa učím fotiť. Paraglidistov. Áno, áno, sestričky nezvyknú fotiť paraglidistov. Ani sa voziť na tandeme. To miesto je pre mňa niečo ako „the nothing box“. Vraj to majú chlapi (kuknite videjko „Príbeh dvoch mozgov“), no zjavne aj ja. Vyjdem na kopec a potom o niekoľko hodín zídem a idem domov. Spokojňučká, vysmiata. Som tam sama so sebou a s Bohom a som tam rada. Niekedy tam predebatím kopec času o hocčom s tými, ktorých v tomto extraviláne stretávam. Pápež František nás rád posiela na periférie. Práve preto by som ho tam rada vzala. Na perifériu a tam mu dopriala prechádzku, čas pre seba a Boha, pobudnúť v „the nothing box-e“. A ak by chcel, tak by som možno ukecala niekoho z pilotov, aby ho vzali do vzduchu. Len tak. Bez divákov a foťákov. Dokonca aj ja by som sa v tej chvíli prestala učiť fotiť. Ja viem, že je to šiši nápad, ale myslím, že keď taká osobnosť príde na rôzne miesta sveta, všetci mu chcú dopriať to, čo majú na tom mieste najradšej a poukazovať mu kadejaké pamätihodnosti. Mne by sa skôr páčilo nechať ho na tomto krásnom mieste samého so Samým. Len tak.

Text: Ján Hrkút

Foto: archív Františky Čáčkovej, Gabriela Kvasnicová a justfly.sk

Publikované s láskavým dovolením redakcie časopisu [Naša Žilinská diecéza](#).

The post [Selfie s... Františkou Čáčkovou](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)